



Arrest

nr. 116 040 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kind X, op 16 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEVENYN, die *loco* advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 21 april 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De aanvraag om verblijfsmachtiging wordt op 11 oktober 2010 ontvankelijk verklaard.

1.3. Verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 3 augustus 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 juli 2013 de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf ongegrond worden verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 16 augustus 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 21.04.2010 en 03.08.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werden ingediend door:

[...]

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvragen die door onze diensten ontvankelijk werden verklaard op 11.10.2010 (aanvraag d.d. 21.04.2010) en op heden (aanvraag d.d. 03.08.2012), deel ik u mee dat deze aanvragen ongegrond zijn.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende, de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [B.R.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 25.07.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (verzoekster haalt aan dat zij in Tsetsjenië ernstige problemen heeft gekend en dat ontvoeringen en verdwijningen er de belangrijkste onveiligheidsfactoren uitmaken).

Dat met de wet van 15 september.2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumentengeen verder gevolg kan worden gegeven.

De huidige beslissing betreft de aanvraag 9ter d.d. 21.04.2010 en de aanvraag 9ter d.d. 03.08.2012, die betrekking hebben op de medische toestand van [B.R.]. Betrokkene heeft echter na de indiening van de aanvraag medische attesten voorgelegd op naam van [B.M.]; deze laatste kunnen niet in overweging genomen worden in het kader van de huidige beslissing. Het staat betrokkene echter vrij een nieuwe aanvraag, conform art. 9ter in te dienen opdat deze medische elementen op naam van [B.M.] eveneens in overweging zouden genomen worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.5. Eveneens op 25 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Ordre de quitter le territoire

Bevel om het grondgebied te verlaten

En exécution de la décision de [...] attaché,

In uitvoering van de beslissing van [...], attaché,

Délégué de la Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, il est enjoint à la nommée:

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats suivant, au plus tard dans les 7 jours de la notification:

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

[...].

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° elle demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, on ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé.

2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

En application de l'article 74/14, §3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée:

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement: l'intéressée n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire d.d. 21.11.2012, notifié le 26.11.2012.

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 21.11.2012, haar ter kennis gebracht op 26.11.2012.

Interdiction d'entrée – Inreisverboden

En vertu de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement es tassortie d'une interdiction d'entrée de trois ans:

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een in reisverbod van drie jaar in de volgende gevallen:

2° l'obligation de retour n'a pas été remplie: l'intéressée n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire d.d. 21.11.2012, notifié le 26.11.2012.

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 21.11.2012, haar ter kennis gebracht op 26.11.2012.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 41, § 1 en 42 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, van de rechten van verdediging en van de beginselen van behoorlijk bestuur en van een billijke procedure.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"ATTENDU QUE les décisions du délégué de Madame le Secrétaire d'Etat à l'Asile, à l'Immigration et à l'Intégration Sociale, datées du 25.07.2013, notifiées le 16.08.2013,

L'une estimant non fondées. les demandes d'autorisation de séjour introduites le 21.04.2010 et le 03.08.2012 sur base de l'article 9 ter de la loi du 15.12.1980 sur les étrangers ;

L'autre lui enjoignant l'ordre de quitter avec interdiction d'entrée (Annexe 13 sexies) ;

Violent les articles 41 §1er et 42 des lois sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnées le 18.07.1966, ainsi que les principes du respect des droits de la défense, de bonne administration, d'équitable procédure et du contradictoire en tant que principes généraux de droit ;

ATTENDU QUE selon l'article 41 §1er des lois sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnées le 18.07.1966, stipule que: «Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers font usage » ;

QUE l'article 42 de ces mêmes lois prévoit que : «Les services centraux rédigent les actes, certificats, déclarations et autorisations dans celle des trois langues, dont le particulier requiert l'emploi » ;

QU'en l'espèce, les demandes d'autorisation de séjour introduites le 21.04.2010 et 03.08.2012, au nom de la requérante, ont été rédigées en néerlandais, s'agissant de la langue des précédents conseils de la requérante auteurs desdites demandes, lesquels résident en Région Flamande ;

QUE cependant, tous les rapports médicaux joints à cette demande d'autorisation de séjour étaient rédigés en français, les différents médecins consultés par la requérante résidant en Wallonie et s'exprimant donc en français ; que la requérante résidait et réside toujours à Liège, ville située en Région Wallonne, donc d'expression française ;

QUE l'Etat Belge était bien conscient de la nécessité de l'utilisation de la langue française, puisque l'acte attaqué a été notifié en néerlandais et en français ; que cependant l'utilisation du français n'a été que partielle et donc inadéquate ;

QUE l'Etat Belge ne s'est nullement conformé aux articles 41 § 1er et 42 des lois sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnées le 18.07.1966 ;

QU'il suffit, pour s'en convaincre, de comparer la version néerlandaise et la version française des décisions datées du 25.07.2013 ;

QUE dans la version néerlandaise, les motifs de cette décision sont détaillés sur plusieurs paragraphes ; que pour le surplus, il est renvoyé au rapport annexé du médecin-conseil de l'Etat Belge daté du 25.07.2013, document également rédigé en néerlandais ;

QUE cependant, dans la version française, l'Etat Belge se contente de mentionner : «Motif: Voir annexe »', qu'or, l'annexe, à savoir le rapport du médecin-conseil de l'Etat Belge, est rédigée en néerlandais seulement, l'Etat Belge n'ayant pas pris la peine de la traduire... ; que l'Etat Belge a tout autant omis de faire traduire en français l'argumentation figurant dans la mention néerlandaise ;

QU'il est tout à fait anormal que la requérante reçoive la notification d'une décision partiellement traduite en française (les versions néerlandaise et française de ladite décision étant divergentes) et renvoyant à un document rédigé en néerlandais seul ;

[...]"

3.1.2. Artikel 41, § 1 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken bepaalt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Aangezien verzoekster voor haar aanvragen om machtiging tot verblijf gebruikt heeft gemaakt van de Nederlandse taal – gegeven dat zij niet betwist – stelt de Raad vast dat, overeenkomstig artikel 41, § 1 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, het bestuur op correcte wijze een beslissing heeft genomen in de Nederlandse taal. Het gegeven dat de bij de aanvraag gevoegde medische attesten in het Frans waren gesteld en dat zowel verzoekster als haar behandelende artsen woonachtig zijn in Franstalig België doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster betoogt verder nog dat de eerste bestreden beslissing zowel in het Nederlands als in het Frans ter kennis werd gebracht, doch waarbij de kennisgeving in het Frans niet volledig is. Op grond van de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste bestreden beslissing op zich is genomen in de Nederlandse taal en dat deze door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding aan de burgemeester van de stad Luik – met het oog op kennisgeving aan verzoekster – werd overgemaakt middels een schrijven opgesteld in de Franse taal. Dit in overeenstemming met artikel 39, § 2 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, dat bepaalt dat de centrale diensten in hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, Franse en Duitse taalgebied, de taal van het gebied gebruiken. Het gegeven dat de motivering van de eerste bestreden beslissing deels mede is vertaald in het Frans in de brief gericht aan de burgemeester van de stad Luik vermag geen afbreuk te doen aan het gegeven dat de eigenlijke beslissing op correcte wijze en volledig is opgesteld in de Nederlandse taal, inclusief het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer dat het determinerende motief is van de eerste bestreden beslissing. Verzoekster lijkt aan te geven dat de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing volledig in de Franse taal diende te geschieden, doch er blijkt niet op welke grond dit vereist zou zijn.

Artikel 42 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken luidt verder als volgt:

“De centrale diensten stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen in die van de drie talen waarvan de belanghebbende particulier het gebruik vraagt.”

Er blijkt niet dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op artikel 42 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken. De Raad merkt immers op dat onderhavig geschil niet de afgifte van een akte betreft die dient omschreven te worden als een geschrift waarin een handeling wordt opgetekend en die dient om de handeling te bewijzen (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, Story-scientia, 1983). In ieder geval maakt verzoekster ook geenszins aannemelijk dat zij het gebruik zou hebben gevraagd van de Franse taal, nu zij integendeel haar aanvragen richtte tot het bestuur in de Nederlandse taal.

Een schending van de artikelen 41 en 42 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken wordt niet aangetoond.

Evenmin kan op basis van het feit dat de eerste bestreden beslissing in de Nederlandse taal werd opgesteld een schending van de door verzoekster ingeroepen rechten van verdediging en beginselen van behoorlijk bestuur en van een billijke procedure worden aangenomen. Er blijkt ook geenszins dat deze beginselen in het gedrang komen doordat zij niet in de Franse taal in kennis is gesteld van alle motieven van de eerste bestreden beslissing. Hiertoe dringt de vaststelling zich op dat verzoekster zelf in haar aanvragen om machtiging tot verblijf heeft geopteerd voor de Nederlandse taal en dat gelet op huidig beroep geenszins kan worden vastgesteld dat verzoekster niet in de mogelijkheid was om op nuttige wijze op te komen tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoekster blijft in gebreke op concrete wijze te duiden op welke wijze de eerste bestreden beslissing deze beginselen zou schenden.

De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekster in gebreke blijft het eerste middel te betrekken op de tweede bestreden beslissing. Het middel is, bij gebreke van een toelichting, onontvankelijk in zoverre dit tevens tegen deze beslissing zou zijn gericht.

Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 26 van het Internationaal Verdrag van New York van 19 december 1966 inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (BS 6 juli 1983), van artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 (BS 19 augustus 1955) (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het vierde protocol van 16 november 1963 bij het EVRM en van artikel 1 van het twaalfde protocol van 4 november 2000 bij het EVRM.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“ATTENDU QUE l'article 26 du Pacte International relatif aux droits économiques, sociaux et culturels, fait à NEW YORK le 19.12.1966 et approuvé par la loi du 15.05.1981, prescrit que: « Toutes les personnes sont égales devant la loi et ont droit sans discrimination à une égale protection de la loi A cet égard, la loi doit interdire toute discrimination et garantir à toutes les personnes une protection égale et efficace contre toute discrimination, notamment de race, de couleur, de sexe, de langue, de religion, d'opinion politique et de toute autre opinion, d'origine nationale ou sociale, de fortune, de naissance ou de toute autre situation » ;

QUE l'article 14 de la Convention de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales du 04.11.1950 stipule que : « La jouissance des droits et libertés reconnus dans la présente convention doit être assurée, sans distinction aucune, fondée notamment sur le sexe, la race, la couleur, la langue, la religion, les opinions politiques ou toutes autres opinions, l'origine nationale ou sociale, l'appartenance à une minorité nationale, la fortune, la naissance ou toute autre situation » ;

QUE selon l'article 4 du Protocole n° 4 du 16.11.1963 à la Convention de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales, reconnaissant certains droits et libertés autres que ceux déjà dans la Convention et dans le Premier Protocole Additionnel à la Convention, tel qu'amendé par le Protocole n° 11, «Les expulsions collectives d'étrangers sont interdites » ;

QUE l'article 1 du Protocole n° 12 à la Convention de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales du 04.11.2000 prévoit que: « La jouissance de tout droit prévu par la loi doit être assurée, sans discrimination aucune, fondée notamment sur le sexe, la race, la couleur, la langue, la religion, les opinions^ politiques ou toutes autres opinions, l'origine nationale ou sociale, l'appartenance à une minorité nationale, la fortune, la naissance ou toute autre situation. Nul ne peut faire l'objet d'une discrimination de la part d'une autorité publique quelle qu'elle soit fondée notamment sur les motifs mentionnés au paragraphe 1 » ;

ATTENDU QU'il appartient à chaque Etat d'examiner au cas par cas la demande des intéressés ;

QUE la Belgique doit dès lors des prononcer sur chaque demande et émettre en jugement individuel ; que ce pays doit prendre en considération tous les éléments contenus dans chaque dossier ;

QUE conformément aux dispositions internationales précitées, aucune décision collective ne peut être adoptée par les autorités Belges ;

QUE cependant depuis peu, la Belgique conclut des accords avec certains pays ; que ces accords ont pour but d'organiser le rapatriement massif et collectif, vers leurs pays d'origine, des candidats réfugiés dont la demande d'asile ou d'autorisation de séjour a été rejetée par la Belgique ;

QUE l'Etat Belge réserve un traitement différent aux étrangers selon que ceux-ci proviennent ou non d'un pays avec lequel la Belgique a conclu un « accord de rapatriement » que de toute évidence, il s'agit d'une nouvelle politique visant à faciliter à accélérer l'expulsion des candidats en autorisation de séjour ;

QU'en l'occurrence, la requérante a été victime d'une discrimination manifeste en raison de son pays d'origine, discrimination interdite par les dispositions internationales mentionnées ci-dessus ;

QUE le dossier de la requérante n'a pas été examinée par l'Etat Belge, avec le sérieux requis en raison de sa seule nationalité ;

QU'avant même d'avoir entendu le récit des ressortissants russes, les autorités belges ont un a priori négatif à l'égard de ceux-ci ;

QU'en prenant la décision litigieuse, l'Etat Belge a méconnu les conventions internationales précitées auxquelles il a adhéré ; [...] »

3.2.2.1. Artikel 4 van het vierde protocol bij het EVRM houdt een verbod van collectieve uitzetting van vreemdelingen in.

Uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat met dit verbod wordt beoogd lidstaten te weerhouden van de verwijdering van vreemdelingen zonder voorafgaandelijk over te gaan tot een onderzoek van de persoonlijke situatie van de betrokken vreemdeling en zonder deze de mogelijkheid te geven zijn bezwaren kenbaar te maken ten aanzien van de beslissing tot verwijdering (EHRM 23 februari 2012, *Hirsi Jamaa e.a./Italië*, §177).

De Raad merkt op dat verzoekster in gebreke blijft aan te tonen hoe de eerste bestreden beslissing, die geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat, of de tweede bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Verzoekster beperkt zich tot een louter algemene bewering dat België onderdanen van Rusland zou onderwerpen aan collectieve repatriëringen en verwijst hiervoor naar een terugname akkoord dat België met Rusland zou hebben ondertekend doch waarover zij geen nadere gegevens verstrekt en dat zij niet bijbrengt. De vaststelling dringt zich bovendien op dat de bestreden beslissingen geenszins inhouden dat verzoekster gedwongen wordt gerepatriëerd naar haar land van herkomst. De beslissing tot verwijdering is verder voorafgegaan door een individueel onderzoek van de situatie van verzoekster, waaronder inbegrepen de medische toestand van verzoeksters minderjarige zoon.

Een schending van artikel 4 van het vierde protocol bij het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. In zoverre verzoekster zich beroept op artikel 26 van het verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten kan de Raad enkel opmerken dat daarin – in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt – geen verbod op discriminatie is opgenomen.

3.2.2.3. Een verbod op discriminatie is wel opgenomen in artikel 14 van het EVRM en artikel 1 van het twaalfde protocol bij het EVRM.

Verzoekster betoogt in wezen dat haar aanvraag om verblijfsmachtiging niet voldoende ernstig en individueel werd onderzocht en dat de eerste bestreden beslissing is genomen omwille van het gegeven dat zij de Russische nationaliteit heeft. Zij geeft aan dat België met bepaalde landen, waaronder Rusland, akkoorden met betrekking tot de terugname van vreemdelingen heeft gesloten en dat vreemdelingen afkomstig van dergelijke landen, in tegenstelling tot onderdanen van landen waarmee geen akkoord werd gesloten, onderworpen worden aan collectieve repatriëringen. Verzoekster betoogt dat zij het slachtoffer is van een manifeste discriminatie op basis van haar nationaliteit.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster nalaat op concrete, gemotiveerde wijze en met een begin van bewijs aan te tonen dat verweerder door het nemen van huidige bestreden beslissingen een verschil in behandeling doorvoert tussen vreemdelingen naargelang of deze al dan niet afkomstig zijn van een land waarmee België een terugkeerakkoord heeft ondertekend. Zij beperkt zich op dit punt tot een zeer algemene bewering.

Verzoekster geeft aan dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet op een voldoende individuele wijze en met de nodige ernst werd onderzocht, doch zij duidt op geen enkele wijze waarom zij een dergelijke mening is toegedaan of gelet op welke gegevens zij dit standpunt is toegedaan. Verzoekster blijft zo in gebreke te duiden met welke concrete elementen die haar zaak kenmerken ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden of op welke punt haar aanvraag om machtiging tot verblijf of haar situatie niet afdoende zou zijn onderzocht. Voor het overige wordt verwezen naar de bespreking van het derde middel.

Een schending van artikel 14 van het EVRM en van artikel 1 van het twaalfde protocol bij het EVRM kan evenmin worden weerhouden.

3.2.2.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het EVRM.

Zij stelt als volgt:

“ATTENDU QU'un refoulement sur des frontières dangereuses pour la vie, la sécurité ou la liberté de la personne en cause constituerait un traitement inhumain contraire à l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme du 04.11.1950 ;

QUE l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme prévoit que, « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants » ;

QU'en interdisant les traitements inhumains, l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme impose aux parties contractantes de ne pas renvoyer les réfugiés dans un pays où ils craindraient pour leur vie ou leur liberté ;

ATTENDU QUE la loi du 29.07.1991, relative à la motivation formelle des actes administratifs, dispose, en son article 2, que les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article 1er doivent faire l'objet d'une motivation formelle ;

QUE conformément à l'article 3 de la loi du 29.07.1991, la motivation exigée consiste en l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait ;

QUE la motivation doit être adéquate, précise et pertinente, c'est-à-dire répondre aux faits et ne peut en aucun cas être une simple motivation d'appréciation subjective (CE., 07.06.1995, n° 53.583; CE. 05.07.1995, n° 54.317; C.E., 07.09.1995, n° 55.056; C.E., 16.01.1996, n° 57.531) ;

QUE la motivation doit reposer sur des faits réels et non sur un jugement de valeur du récit a priori considéré comme faux (C.E., 26.08.1994, n° 48.810) ;

QUE la motivation doit être d'autant plus scrupuleuse lorsqu'elle aboutit à la conclusion que la demande est manifestement non fondée (C.E., n° 56.754, 08.12.1995; C.E., n° 57.708, 22.01.1996);

QU'il a été jugé qu'il y a lieu de tenir compte de l'ensemble des éléments du dossier et pas seulement des éléments défavorables à la reconnaissance du statut de réfugié (C.E., 16.01.1996, n° 60.093; CE. 28.10.1997, n° 69.217) ;

ATTENDU QU'en l'espèce, les décisions du délégué de Madame le Secrétaire d'Etat à l'Asile, à l'Immigration et à l'Intégration Sociale, datées du 04.10.2012, notifiées le 15.11.2012, ne répondent aux exigences nécessitées par les dispositions précitées:

1. ATTENDU QUE c'est à tort que l'Etat Belge estime que les éléments médicaux invoqués pour [R.B.] ne peuvent cependant pas être pris en considération (voir le rapport du médecin-conseil du 25.07.2013) ; que selon le médecin-conseil de l'Etat Belge, il n'apparaît pas du dossier médical que l'intéressé souffre d'une affection qui constitue une menace directe pour sa vie ; que l'autisme décrit n'exige pas des mesures urgentes sans lesquelles il pourrait y avoir un danger aigu pour sa vie.

ALORS QUE manifestement l'Etat Belge n'a pas examiné avec attention les pièces médicales produites concernant [R.B.];

QUE l'enfant, né le 29.08.2007, a été diagnostiqué autiste après son arrivée en Belgique ; que jamais, en Ingouchie, les médecins n'ont pu déterminer précisément les troubles dont l'enfant souffrait ; qu'aucun établissement n'existe d'ailleurs pour traiter ce type de pathologie (seuls les sourds, les aveugles et les enfants à mobilité réduite peuvent être pris en charge en Ingouchie dans l'un des trois établissements spécialisés) ;

QUE depuis son arrivée en [B.R. est suivi régulièrement sur le plan médical ; qu'il est en traitement au Centre Psychothérapeutique de Jour pour Enfants [...]

QUE l'enfant souffre de retards importants en matière de motricité, d'autonomie, de langage et de comportement ;

QUE nonobstant le suivi médical mis en place, l'état de santé de [R.] reste préoccupant, notamment sur le plan de la violence ; que l'enfant souffre de graves troubles du comportement : il se frappe et s'automutile, il donne des coups à sa mère ou à des tiers, sans raison apparente ; qu'il doit faire l'objet d'une surveillance permanente par du personnel médical qualifié ;

QUE l'autisme dont souffre [R.] constitue bien une affection mettant directement en danger sa vie; que des mesures urgentes, telles qu'un traitement au Centre Psychothérapeutique de Jour pour Enfants, La Manivelle, sont exigées ;

2. ATTENDU QUE c'est à tort que l'Etat Belge conteste que [R.B.] souffre d'une maladie qui constitue un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique, ou qui constitue un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas d'absence de traitement adéquat dans son pays d'origine (article 3 CEDH) ;

ALORS QUE le médecin-conseil de l'Etat Belge est bien en peine, et pour cause, de citer précisément les pièces médicales de [R.] sur lesquelles il se fonde pour aboutir à de telles conclusions ;

QU'en aucun cas, les médecins suivant [R.] n'ont écrit de telles considérations ;

QUE l'autisme de [R.] entraîne un danger pour lui-même et les autres ;

QUE l'enfant ne peut certainement pas être pris en charge sur le plan médical en Ingouchie ; qu'aucune institution ni médecin spécialisé n'existe dans ce pays pour traiter l'autisme ; que pour rappel, les médecins ingouches n'avaient d'ailleurs pas pu diagnostiquer cette maladie dans la petite enfance de celui-ci... ;

QUE [R.] est bien atteint d'une maladie telle que prévue au §1, al 1er de l'article 9ter de la loi du 15.12.1980 et qui peut donner lieu à l'obtention d'une autorisation de séjour dans le Royaume sur base de l'Article précité ;

ATTENDU QUE c'est à tort que l'Etat Belge considère que la décision attaquée ne concerne que la demande 9 ter de [R.B.] et non celle de sa mère ;

ALORS QUE cette motivation est inadéquate ;

QU'une motivation lacunaire, de pur style, équivaut à une absence de motivation ;

QUE le 21.04.2010, la requérante a bien introduit une demande d'autorisation de séjour en son nom propre ; que l'Etat Belge ne répond nullement à cette demande et invite la requérante à introduire une nouvelle demande 9 ter, ce qui est inadmissible

QU'il incombait à l'Etat Belge de se prononcer sur les demandes d'autorisation de séjour introduite par la requérante, agissant tant en son nom personnel qu'en sa qualité de représentante légale de [R.B.], enfant mineur d'âge, né le [...] ;

QUE le troisième moyen pris de la violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme du 04.11.1950, ainsi que des articles 2 et 3 la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, est fondé ;

ATTENDU QU'en outre, l'Etat Belge a notifié à la requérante un ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée (Annexe 13 sexies) fondé d'une part sur l'article 7 al 1 et d'autre part sur l'article 74/14 § 3 de la loi du 15.12.1980 ;

ALORS QUE l'acte attaqué n'est pas motivé à suffisance de droit ;

QU'il ne tient nullement compte de la situation concrète de la requérante et de son fils mineur d'âge

QUE la présence de la requérante sur le territoire se justifie de par la nécessité du traitement médical suivi par son fils autiste ;"

3.3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet en het advies van een ambtenaar-geneesheer van 25 juli 2013, vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek van verzoeksters minderjarige zoon niet wordt weerhouden om een verblijfsmachtiging op voormelde grond toe te staan. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat niet blijkt dat verzoeksters minderjarige zoon lijdt aan een ziekte die een ernstig risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en evenmin een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer geeft, na een korte beschrijving van de voorgelegde medische getuigschriften, aan dat voor de aangevoerde ziekte – met name autisme – geen behandeling bestaat behalve de aanvaarding van de eigenheid. Hij geeft aan dat hierbij het kind kan rekenen op de mantelzorg van de ouders. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, beperkt de motivering van het advies van de ambtenaar-geneesheer, en bij uitbreiding van de eerste bestreden beslissing, zich aldus niet tot de vaststelling dat het kind niet lijdt aan een aandoening die direct levensbedreigend is en die dringende maatregelen vereist opdat een dergelijk levensgevaar zich niet zal voordoen. De ambtenaar-geneesheer gaf immers uitdrukkelijk aan dat geen risico in de zin van artikel 9^{ter}, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt nu medisch gezien voor de aandoening van het kind, met name autisme, geen behandeling bestaat tenzij een aanvaarding van de eigenheid waarbij het kind kan rekenen op de mantelzorg van de ouders. Verder wordt nog aangegeven dat de beide aanvragen om machtiging tot verblijf werden ingediend op basis van de medische problemen van het kind en dat bijgevolg niet wordt ingegaan op medische attesten op naam van verzoekster zelf die werden overgemaakt naar aanleiding van actualisaties van beide aanvragen. Verweerder wijst erop dat deze het voorwerp kunnen uitmaken van een afzonderlijke aanvraag om machtiging tot verblijf indien verzoekster dit wenst.

In de tweede bestreden beslissing wordt verder aangegeven dat verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dit op grond van het gegeven dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt aan te tonen dat deze termijn niet werd overschreden. Verder wordt verzoekster, op grond van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 november 2012 dat haar op 26 november 2012 ter kennis werd gebracht.

Verzoekster verwijst op algemene wijze naar rechtspraak van de Raad van State betreffende de formele motiveringsplicht, doch zonder dat zij deze betreft op haar situatie. Aan de hand van deze rechtspraak toont zij aldus niet aan dat de *in casu* getroffen bestreden beslissingen niet op afdoende uitdrukkelijke wijze zijn gemotiveerd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motiveringen van de bestreden beslissingen haar niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.3.2.2. In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de eerste bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële

motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – artikel dat de juridische grondslag vormt van de eerste bestreden beslissing – bepaalt in zijn § 1 als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaarde de aanvragen om verblijfsmachtiging ongegrond omwille van het gegeven dat, wat verzoeksters minderjarige kind betreft, geen ziekte voorligt die een reëel risico op het leven of de fysieke integriteit inhoudt en evenmin een ziekte voorligt die een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt indien geen adequate behandeling beschikbaar is in het herkomstland. Hij komt tot deze vaststellingen op basis van een advies dat een ambtenaar-geneesheer op 25 juli 2013 uitbracht met betrekking tot de medische problematiek van het minderjarige kind. Dit advies stelt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvragen om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 21.04.2010 & 03.08.2012.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar de medisch attesten d.d. 08.04.2010 van de hand van Dr. M-L [L.] waaruit blijkt dat betrokkene een voedingsprobleem heeft in de zin dat hij nog steeds borstvoeding nuttigt.*
- Verwijzend naar het psychomotorisch bilan d.d. 03.12.2010 van de hand van de heer Y. [S.].*
- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 29.10.2010, 25.06.2011, 26.09.2011, 13.01.2012 en 30.05.2012 van de hand van Dr. [L.], kinderpsychiater, waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan autisme en hiervoor in daghospitalisatie is. Een daghospitaal of een gelijkaardige opvang zou nodig zijn.*

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 16.08.2012 van de hand van Dr. [B.] , kinderpsychiater, waaruit blijkt dat betrokkene in behandeling is in het psychotherapeutisch dagcentrum voor kinderen "La Manivelle" te Luik sinds 21.06.2012.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt dat betrokkene lijdt aan autisme, hiervoor bestaat er eigenlijk geen behandeling tenzij een aanvaarding van zijn eigenheid. Betrokkene kan hiervoor rekenen op de mantelzorg van de ouders.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit advies onder gesloten omslag aan verzoekster overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de eerste bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

De ambtenaar-geneesheer stelde aldus vast dat het bij het kind vastgestelde autisme actueel geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin een risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling indien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Ter ondersteuning hiervan gaf hij aan dat autisme een ziekte betreft waarvoor geen behandeling bestaat, tenzij een aanvaarding van de eigenheid. Hij stelt dat het kind hiervoor kan rekenen op de mantelzorg van de ouders.

Verzoekster betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de door haar voorgebrachte medische stukken betreffende haar zoon. Zij wijst erop dat pas in België een diagnose werd gesteld en dat haar kind een belangrijke achterstand heeft op het vlak van motoriek, autonomie, taal en gedrag waarvoor het medisch wordt opgevolgd en wordt behandeld in een dagcentrum voor psychotherapie voor kinderen te Luik. Er zouden ernstige gedragsproblemen zijn waarvoor een permanent toezicht door gekwalificeerd medisch personeel vereist is. Verzoekster betoogt dat een vergelijkbare instelling niet bestaat in haar land van herkomst. Zij is van mening dat de aandoening van haar kind wel degelijk het leven van het kind direct in gevaar brengt en dat hiervoor dringende maatregelen zich opdringen, zoals een verblijf in voormeld dagcentrum.

De Raad merkt op dat zowel uit de wettekst van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet als uit de toelichting in de voorbereidende werken (wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet, memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/1, p; 34-36) blijkt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, uitsluitend behoort tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij volledig wordt vrijgelaten. Zo wordt in de voorbereidende werken desbetreffend het volgende gesteld: *"De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook indien hij het noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen."* Het komt de Raad, die als niet-arts de medische expertise ontbreekt om een dergelijke uitspraak te doen, niet toe de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten.

De Raad stelt vast dat verzoekster, waar zij voorhoudt dat de aandoening van haar kind wel degelijk levensbedreigend is, in gebreke blijft om dit standpunt te staven aan de hand van concrete medische vaststellingen. Er blijkt dan ook niet dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte heeft besloten dat de bij het kind vastgestelde aandoening als dusdanig geen risico inhoudt voor het leven.

Verzoekster maakt aan de hand van haar betoog evenmin aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte is uitgegaan van de vaststelling dat er voor de aandoening van het kind, met name autisme, als dusdanig geen behandeling bestaat tenzij de aanvaarding van zijn eigenheid.

In zoverre verzoekster wijst op het gegeven dat haar zoon, wegens ernstige gedragsproblemen, naar een psychotherapeutisch dagcentrum gaat, dringt de vaststelling zich verder op dat op lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze laatste met dit gegeven rekening heeft gehouden. Hij was evenwel van oordeel dat de (mantel)zorg die het kind behoeft bij de aanvaarding van zijn eigenheid kan worden opgenomen door de ouders van het kind. Deze motivering wordt door verzoekster niet weerlegt. Er blijkt ook niet dat het kind in deze instelling een behandeling of begeleiding volgt die enkel door een arts kan worden verstrekt. Verzoekster betoogt dat haar kind permanent dient te worden opgevolgd door gekwalificeerd *medisch* personeel, doch blijft in gebreke dit aan te tonen aan de hand van concrete stukken. Het enkele gegeven dat het kind, zoals verzoekster betoogt, medisch wordt opgevolgd, leidt ook nog niet tot de vaststelling dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde medische behandelingen die het kind zou dienen te volgen of dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte tot zijn vaststellingen is gekomen dat voor het vastgestelde autisme geen behandeling bestaat en dat de ouders kunnen instaan voor mantelzorg. Aldus blijkt ook niet dat de afwezigheid van een gelijkaardige instelling in het land van herkomst zal leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekster brengt bovendien ook geen enkel begin van bewijs aan dat een dergelijke instelling niet voorhanden zou zijn in haar land van herkomst. Zij beperkt zich op dit punt tot een algemene bewering.

Het gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer eventueel strijdig is met de door verzoekster neergelegde medische attesten en dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, kan op zich ook nog niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan het door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegd medisch attest (RvS 31 mei 2011, nr. 213.594).

Verzoekster betoogt daarnaast dat de op 21 april 2010 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in haar eigen naam werd ingediend en stelt dat verweerder er zich niet toe kon beperken te stellen dat zij maar een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet moet indienen in zoverre ook zij medische problemen zou kennen.

De Raad wenst te verduidelijken dat de eerste bestreden beslissing wel degelijk een antwoord betreft op zowel de aanvraag van 21 april 2010 als de aanvraag van 3 augustus 2012. Verweerder stelde evenwel vast dat in wezen beide aanvragen betrekking hebben op de medische problematiek van het kind. Het is niet betwist dat de aanvraag van 3 augustus 2012 enkel betrekking heeft op het kind. Wel bestaat er discussie over de vraag op wie de aanvraag van 21 april 2010 betrekking heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat deze aanvraag werd ingediend door verzoekster in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon. Wel dringt de vaststelling zich op dat bij de aanvraag zelf enkel medische stukken op naam van het kind werden overgemaakt. Op deze grond komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder oordeelde dat deze aanvraag in wezen werd ingediend voor het kind en dat latere medische attesten die op naam staan van personen voor wie de aanvraag als dusdanig niet werd ingediend niet in rekening worden gebracht. De vaststelling dringt zich ook op dat de aanvraag van 21 april 2010 ontvankelijk werd verklaard op 11 oktober 2010 en dit op basis van de bij de aanvraag voorgelegde medische attesten op naam van het kind. Het gegeven dat verzoekster attesten op eigen naam overmaakte aan het bestuur ter actualisatie van de hangende aanvragen om machtiging tot verblijf heeft nog niet tot gevolg dat ook dient te worden aangenomen dat de aanvraag zelf mede in hoofde van haar medische problemen werd ingediend.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste gegevens, verwijzend naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft geoordeeld dat de aandoening van verzoeksters minderjarig kind niet beantwoordt aan een ziekte in de zin van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een

verblijfsmachtiging, noch dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de voorliggende aanvragen om machtiging tot verblijf in wezen enkel betrekking hebben op de medische problemen van het kind.

In zoverre verzoekster nog stelt dat de tweede bestreden beslissing werd genomen zonder voldoende rekening te houden met haar persoonlijke situatie en met name het gegeven dat haar aanwezigheid in het Rijk vereist is gelet op de medische problemen van haar minderjarige zoon, benadrukt de Raad dat de tweede bestreden beslissing betrekking heeft op zowel verzoekster als haar minderjarige zoon. Verder merkt de Raad op dat verweerder pas is overgaan tot het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod nadat eerst een beslissing werd genomen inzake de ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van de medische problemen van het kind. Gelet op de tegelijkertijd genomen beslissing inzake de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat bij het nemen van de tweede bestreden beslissing nog specifiek rekening diende te worden gehouden met deze medische problematiek. Er blijkt verder evenmin dat met enig ander elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Gelet op bovenstaande, merkt de Raad op dat een schending van de materiële motiveringsplicht niet is aangetoond.

3.3.2.3. Wat artikel 3 van het EVRM betreft, dient te worden benadrukt dat deze bepaling vereist dat verzoekster doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij en/of haar kind in het land van herkomst een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002; nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Waar verzoekster zeer algemeen stelt dat het terugsturen van asielzoekers naar een land waar hun leven, veiligheid of vrijheid in gevaar is, strijdig is met artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoekster niet duidt op welke wijze haar leven gevaar zou lopen en zij op geen enkele concrete wijze aantoont dat zij mogelijk een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM loopt in Rusland. De Raad kan op basis van verzoeksters algemeen betoog, dat op geen enkele wijze wordt toegepast op de situatie in Rusland, laat staan op verzoeksters persoonlijke situatie, ook niet vaststellen dat verweerder tekort is gekomen in zijn plicht om eventuele aanwijzingen van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken. In dit verband dient er bovendien te worden gewezen op het arrest van de Raad met nummer 91 514 van 13 november 2012, waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet werd aldus reeds vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Specifiek wat de uitzetting van (ernstig) zieke vreemdelingen betreft, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak N. v. The United Kingdom van 27 mei 2008 dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). Verzoekster verwijst naar de ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en geeft aan dat de medische problemen van haar minderjarige zoon verhinderen dat zij naar hun land van herkomst kunnen terugkeren, alwaar de door haar zoon benodigde behandeling niet beschikbaar zou zijn. Een dergelijk algemeen betoog dat niet wordt gestaafd met enig begin van bewijs volstaat evenwel niet om een schending van deze verdragsbepaling vast te stellen. Daarenboven merkt de Raad op dat de aanvragen om machtiging tot verblijf middels de eerste bestreden beslissing ongegrond werden verklaard. Zoals hierboven uiteengezet, werd hierbij een advies van een ambtenaar-geneesheer

ingewonnen waarin werd vastgesteld dat geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland. De ambtenaar-geneesheer besloot hiertoe onder meer op basis van het gegeven dat geen behandeling bestaat voor autisme en dat de vereiste mantelzorg kan worden verstrekt door verzoekster. Verzoekster heeft met haar uiteenzetting niet aangetoond dat dit advies niet kon worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster niet met concrete argumenten een schending van artikel 3 van het EVRM aan.

3.3.2.4. Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS